

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní třída 16, Praha 1, o návrzích na určení lhůty dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve věcech vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 17/2013 a sp. zn. 2 Ans 1/2013,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 21. 5. 2013 se žalobce (dále jen „navrhovatel“) opakovaně domáhá určení lhůty k provedení procesních úkonů v řízeních vedených u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 As 17/2013 a sp. zn. 2 Ans 1/2013. Jako důvod navrhovatel uvedl, že jeho podání vyhodnocená jako kasační stížnosti nelze odmítnout jako podání, k nimž se nepřihlíží. Navrhovatel zejména polemizuje s tím, že by kasační stížnost byla úkonem, kterým se disponuje řízením nebo jeho předmětem, a musela by tak být opatřena zaručeným elektronickým podpisem.

Ze spisů Nejvyššího správního soudu evidovaných pod sp. zn. 2 As 17/2013 a sp. zn. 2 Ans 1/2013 soud zjistil, že navrhovatel dvěma e-mailovými podáními doručenými soudu 15. 1. 2013 brojil proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 12. 12. 2012, č. j. 7 A 75/2011 – 68, kterým byla odmítnuta žaloba navrhovatele směřující proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 3. 3. 2010, a proti usnesení městského soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 A 74/2010 – 37, jímž tento soud zastavil řízení o žalobě navrhovatele proti nečinnosti České advokátní komory. Na obě podání Nejvyšší správní soud odpověděl společným přípisem zasláným navrhovateli dne 31. 1. 2013 pod č. j. 2 As 17/2013 – 5 a č. j. 2 Ans 1/2013 – 5, ve kterém ho informoval, že jeho podání nemají formu předeepsanou pro kasační stížnost. Zároveň navrhovatele poučil, že podle § 37 odst. 2 s. ř. s. platí, že pokud je podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, což je také kasační stížnost, učiněno elektronicky bez zaručeného podpisu, musí být ve lhůtě tří dnů písemně potvrzeno. Navrhovatel však svá podání ve stanovené lhůtě písemně nepotvrdil, a proto je za kasační stížnosti nelze považovat. I přesto navrhovatel v obou řízeních podal žádost o osvobození od soudních poplatků za kasační stížnost. Nejvyšší správní soud ho v této věci dne

11. 2. 2013 informoval, že vzhledem k tomu, že jeho kasační stížnosti neměly předepsanou formu, považuje i navazující žádosti o osvobození od soudních poplatků za bezpředmětné.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci, shodně jako v usnesení ze dne 8. 3. 2013, č. j. Aprn 1/2013 – 19, dospěl k závěru, že návrh není oprávněný.

Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení. Podle § 174a odst. 7 téhož zákona platí, že pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

V řízení o určení lhůty dle § 174a zákona o soudech a soudcích soudu nepřísluší hodnotit, jakým způsobem soud s podáním navrhovatele naložil; nepřezkoumává tak úkon co do jeho správnosti, vhodnosti či zákonnosti. Díkce zákona mu umožňuje zabývat se pouze tím, zda je důvodné tvrzení o nečinnosti, tedy zda věci, která byla soudu předložena, se tento nezabývá vůbec anebo její vyřízení trvá nepřiměřeně dlouho.

Nejvyšší správní soud se v projednávaných případech věcmi zabýval, respektive obě řízení již ukončil z důvodu nesplnění předepsané formy kasační stížnosti. Skutečnost, že navrhovatel s takovým postupem soudu nesouhlasí, není v řízení o určení lhůty relevantní.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal návrh důvodným, neboť soud nebyl ve věci nečinný, naopak příslušné úkony učinil, a proto ho zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu